

ЕФЕКТИВНІСТЬ ВИКОРИСТАННЯ КАДРОВОГО ПОТЕНЦІАЛУ ПІДПРИЄМСТВА

Полупан А.П., гр. МЕ-18

Науковий керівник – канд. екон. наук, доц. **І.В. Мілаш**
Харківський державний університет харчування та торгівлі

Мета роботи полягає в дослідженні теоретичних основ ефективності використання кадрового потенціалу підприємства. Завданнями є: з'ясування сутності економічної категорії “ефективність використання кадрового потенціалу підприємства”, визначення системи критеріальних показників ефективності його використання.

Ефективність використання кадрового потенціалу підприємства можна представити як співвідношення результату, що характеризує ступінь досягнення економічної або соціальної мети, до кількості й якості реалізованих здібностей персоналу з його досягненнями. Ефективність використання кадрового потенціалу слід розглядати за двома напрямками: як ефективність роботи персоналу та з позицій ефективності управління формуванням і реалізацією кадрового потенціалу підприємства.

Виділяють три основні системи критеріальних показників ефективності: 1) система, заснована на кінцевих результатах діяльності підприємства; 2) система, заснована на результативності, якості та складності трудової діяльності; 3) система, заснована на формах і методах роботи з персоналом підприємства.

Відсутність значної кількості критеріїв ефективності використання кадрового потенціалу підприємства зумовлює необхідність застосування комплексного підходу для його оцінки з позицій значущості кінцевих результатів діяльності підприємства, продуктивності та якості праці, організації роботи персоналу, соціальних факторів.

За таких умов комплексний показник ефективності розраховується шляхом підсумовування окремих показників, заснованих на певній системі критеріїв. Окремі показники визначаються за результатами виконання планових економічних і соціальних показників шляхом множення відсотків їх виконання на вагові коефіцієнти, що характеризують важливість кожного показника в загальній сукупності критеріїв ефективності. Отримане значення переводиться в бальну шкалу виміру і свідчить про внесок кожного окремого показника в загальну ефективність використання кадрового потенціалу підприємства.

СУЧАСНІ УМОВИ РОЗВИТКУ РИНКУ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ

Ришкова Я.С., гр. Е-29

Науковий керівник – канд. екон. наук, доц. **П.В. Смірнова**
Харківський державний університет харчування та торгівлі

Світовий досвід останніх років дещо змінив уявлення про можливі шляхи розвитку людства. Якщо раніше вважалося, що провідна роль в економічному розвитку держав належить природним ресурсам, то тепер пріоритетним є інтелектуальний потенціал нації. Існує прямопропорційна залежність стану національної соціально-економічної системи від її інтелектуального потенціалу, ступінь використання якого, темпи та масштаби зростання визначають рівень розвитку країни загалом, зокрема її статус у світовому співтоваристві. Під час визначення місця певної держави у світовій спільноті першочерговою є її здатність використовувати сучасні технології для інтенсивного економічного зростання. Основну частку суспільного багатства розвинених країн створює нова інтелектуальна еліта – фахівці, зайняті у сфері високих технологій, виробництва інформації та нових знань.

Щорічні українські конкурси «Винахід року» показали, що в нашій державі є винаходи, зокрема в галузі медицини, агропромисловості, електроніки й комунікацій, які можуть бути основою найсучасніших технологій і приносити державі значні прибутки. Але, на жаль, значна кількість об'єктів права інтелектуальної власності в Україні не включена в цивільний оборот. Нові товари, послуги, на які поширюються права інтелектуальної власності, не представлені навіть на національному ринку, а це – величезний резерв і для економіки держави загалом, і для прибутку окремих підприємств.

Рушійною силою економічного та соціального розвитку України повинен стати саме інтелектуальний потенціал нації. Тому реформування та економічний розвиток вітчизняного виробництва повинні базуватися на науково обґрунтованій економічній політиці у сфері використання національного інтелектуального потенціалу, спрямованості на створення необхідних умов для стабільного примноження і розвитку ринку інтелектуальної власності як найвищої та найпрогресивнішої форми економічних відносин у сучасних умовах.